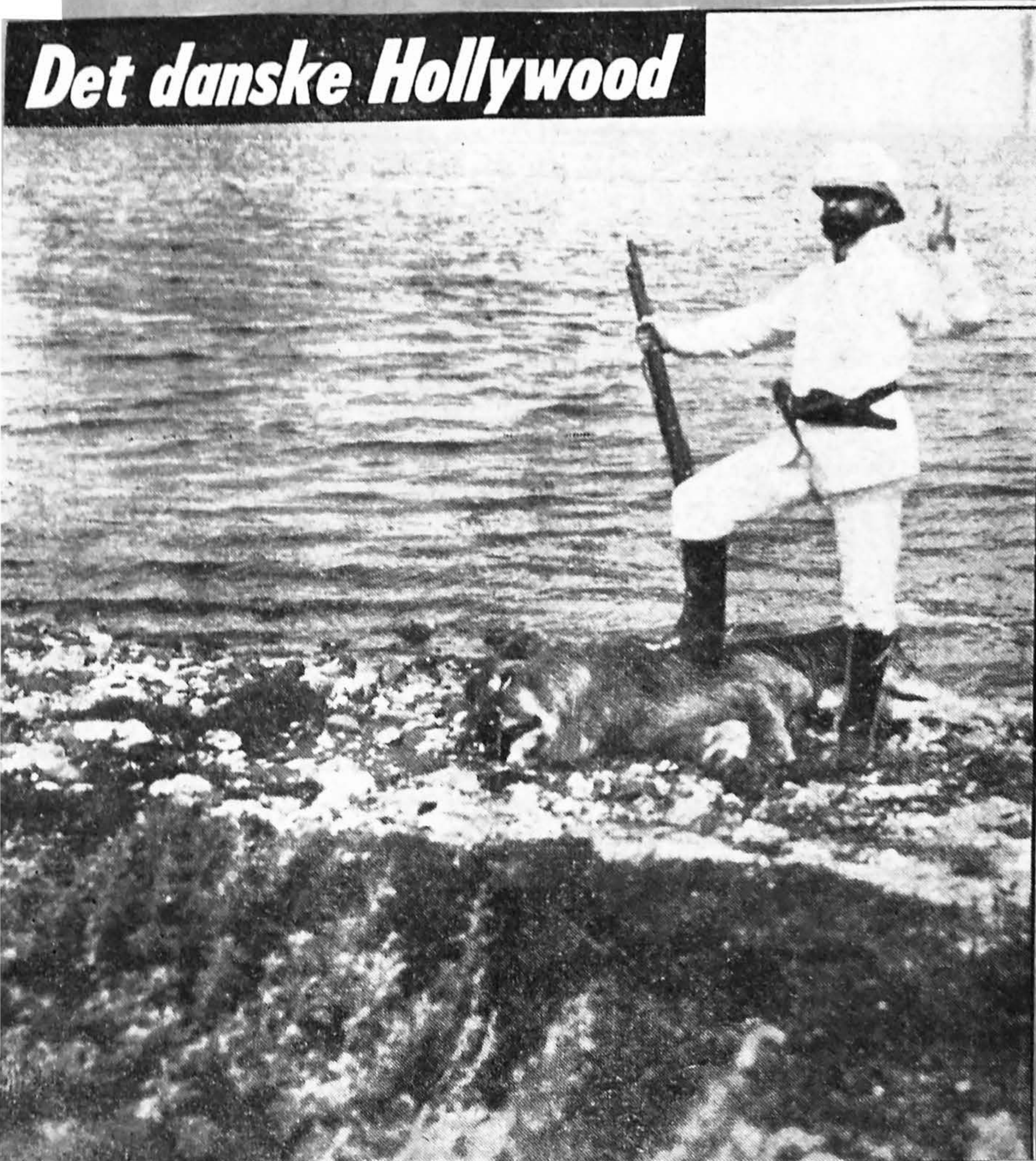

Det danske Hollywood

Løvejagten paa Elleore er afsluttet, jægeren har sejret i Roskilde Fjord. Viggo Larsen er jægeren.

Løvejagten paa Elleore

Filmproduktion er en vanskelig branche. Det er ikke nok at lave

noget, som lokker folk i biografen, der skal findes paa noget nyt. Ole Olsen lagde en dag pegefingern paa næsen og udpønsede en genial idé. Fra sine aar som markedsøgler vidste han, at vilde dyr var en god attraktion, og det ville derfor være en sensation at optage en Afrika-film med dyrenes konge. Man behøvede slet ikke at tage paa safari i Afrika, løverne maatte komme til Danmark. Forretningen var saa stor, at han havde ansat en korrespondent, fru Raben-Jensen. Hun troede, det var en spøg, da han traadte ind og sagde:

— Vil De straks skrive til Hagenbeck i Hamborg om at skaffe os to løver.

Det gik dog op for hende, at det var alvor. Hun skrev, og snart efter

kom der telegram. »Offeriere zwei prachtvolle männliche Löwen, 2.000 Mark Stück«.

Ole Olsen accepterede, men fik dog nedslag i prisen. De to løver ankom og blev transporteret i kasser til den lille ø Elleore i Roskilde Fjord. Det afrikanske udstyr, viftepalmer og anden tropisk vegetation,

blev leveret af firmaet »Ideen« paa Vesterbrogade. Historien om løvejagten er i aarenes løb fortalt i mange versioner. Axel Graatkjær, der fotograferede »sensationen«, hævder, at Viggo Larsen og Knud Lumbye agerede de to jægere, og at Jørgen Lund fungerede som omstrejvende menneskeæder. Et gedekid og en gammel krikke maatte øfre livet som løvernes bytte, inden de faldt for to skjulte skarpskytters velrettede kugler. Den ene af løverne blev saa forskrækket, at den løb ud i vandet, men den undgik ikke døden.

Alberti nedlagde forbud

Paa foranledning af »Dyrenes beskyttelse« nedlagde den mægtige justitsminister Alberti forbud mod op-

tagelsen. Filmen blev dog alligevel gjort færdig, og saa forbød Alberti dens forevisning. Ole Olsen lod sig ikke afskrække, men det kostede ham bevillingen at trodse landets justitsminister.

Sagen gav anledning til en voldsom debat i rigsdagen, hvor Borgbjerg rettede et voldsomt angreb paa Alberti for hnas diktatoriske afgørelse.

Justitsministeren svarede spydigt, at en mand, der fremviste katte med fem ben, egentlig ikke havde adkomst til en biografbevilling.

Ole Olsen følte sig dybt krænket, og i et indlæg i »Social-Demokraten« svarede han: »Jeg har forevist mange ting, men aldrig katte med fem ben. Derimod har jeg f. eks. i voks fremvist adskillige store forbrydere til skræk og advarsel for folket. Men da der efterhaanden blev for mange af dem, var det ikke morsomt mere. Derfor slog jeg ind paa filmen, der vel kan være en lige saa hæderlig levevej som alt andet.«

Dyrplagerisagen endte i øvrigt med, at Ole Olsen blev pure frikendt. Nogle maaneder senere meldte Alberti sig til politiet, og saa fulgte kæmpeskandalen. Ole Olsen havde mistet sin biografbevilling for stedsse, men »Løvejagten« solgtes i over 200 kopier verden over og kom dermed til at bane vejen for Nordisk Films produktion i de følgende aar.

Der er ikke noget saa galt, at det ikke er godt for noget, sagde Ole Olsen og kastede sig med forøget energi over fabrikationen af filmdramatiske vidundere.

Indkøbte palmer forvandlede efter bedste evne Elleore til en tropeø.

Den historiske scene fra »Løvejagten paa Elleore« — løven napper geden.